

ligge fra anden Side eller paa anden Maade som Bidrag til de understøttedes Underhold, drages med ind i Summen af det, der betragtes som nødvendigt for de understøttede for at kunne leve, og altsaa trækkes fra i den Understøttelse, det offentlige ifølge Loven yder dem. Derfor har man ogsaa ment at have gjort den Erfaring, at Sparfommeligheden modarbejdes derigennem, fordi den, som sparer noget op, efter den nuværende Ordning ikke faar nogen Løn for sin Sparfommelighed; enten vil den føre til, at han overhovedet ikke faar nogen Alderdomsunderstøttelse, for han har opbrugt det, som han har sparet sammen, eller ogsaa vil han nok faa en Alderdomsunderstøttelse, men saaledes, at det, han har opsparat, kommer Staten eller Kommunen til gode, idet det trækkes af i det Tilskud, som han faar fra det offentlige. Hvis det virkelig er Tilfældet, maa det jo siges at være en Virkning, som har sine store Forer. Skal der end ikke være Tale om Selvhjælp som nødvendig Betingelse for Alderdomsunderstøttelse, saa er det dog ikke i sin Orden, at den Selvhjælp, som man har anstrengt sig for at udfolde, ikke bærer Frugt, men bliver uden Udbytte for selve den, som har gjort Arbejdet. Det, som altsaa formentlig skulde kunne raade Bod paa alle disse Mangler, var, at der var Regler for Understøttelsen, fastsatte saaledes som Forholdene naturlig bød det, og saaledes, at det, som opsparedes paa den ene eller den anden Maade, hvad enten det var i Form af Penge, af fast Ejendom eller andet, ikke var noget, som nødvendigvis skulde sættes over Styr, forinden der kunde være Tale om et Tilskud fra det offentlige. Der er her et afgørende Spørgsmaal, hvortil jeg nok tror, at det vilde være paa rette Tid at forberede en fast Ordning. Hvis jeg ikke huffer fejl, saa var allerede den Gang, man i sin Tid forhandlede om Loven, den Tante fremme, at man om kortere eller længere Tid maatte naa til at fastsætte saadanne Takster, hvilket man ikke mente at kunne gøre straks, fordi man manglede det Erfaringsgrundlag, hvorpaa de skulde bygges. Selvfølgelig vil det have store Vanskeligheder at fastslaa saadanne Takster, maaske ogsaa at bestemme Hensynet, hvorefter de skulde fastsættes. Man kan enten vælge at fastslaa dem i selve Loven eller bestemme i Loven, at de ad anden Vej skulde tilvejebringes. Man kan gaa ud fra forskellige Hensyn; man kunde tænke sig, at Landets forskellige Dele kunde trænge til forskellige Bestemmelser; man kunde tænke sig, at forskellige Alderstrin kunde have Indflydelse paa Taksterne. Man kunde overhovedet tænke sig adskillige Ud-

gangspunkter, hvis Betydning, det maaske kunde have Vanskelighed at veje mod hinanden. Men i ethvert Tilfælde er det en Op-gave, som bør løses og helst løses paa et Tidspunkt, hvor de uheldige Konsekvenser af, at saadanne Bestemmelser nu ikke findes, endnu ikke ere alt for fremstredne. Det er Forhold, som man vanskeligt gennem det rent private Initiativ vilde kunne magte at foreslaa ordnede; der kræves jo dertil et overordentligt stort Materiale, hentet fra hele Landet, et Materiale, som man kun ved Administrationens Hjælp er i Stand til at tilvejebringe og vel ogsaa at faa bearbejdet. — Naar nu det Lovforslag, som i Øjeblikket er under Behandling, kun rummer en ganske enkelt lille Bestemmelse i Alderdomsunderstøttelsesloven, saa har det, efter hvad jeg her har sagt, ikke kunnet være Forslagsstillernes Mening, at det var dette ene, man ønskede, og intet andet. Meningen har været den, at give en naturlig Foranledning til, at hele Spørgsmaalet om Alderdomsunderstøttelsen kunde tages op af de rette Faktorer og derved saadanne Forslag forberedes, der kunde give Loven en hensigtsmæssigere Stikelse end nu. Foruden det nævnte Hovedpunkt er der selvfølgelig mangfoldige andre Punkter, som under en Udvalgsbehandling maatte tages op. Det forekommer mig, for blot at nævne et enkelt Eksempel, at den Bestemmelse, der findes i Alderdomsunderstøttelseslovens § 2 c, at „for en frasepareret eller fraskilt Kone eller en Enke, betragtes den Fattighjælp, der har været ydet hendes Ægtefælle, medens hun levede i Ægteskab med ham, som tillige oppebaaret af hende selv“, er en Bestemmelse, der vistnok trænger til at ses efter, fordi den i mange Tilfælde vil kunne komme til at virke som en himmelraabende Uretfærdighed. Naar en saadan Kvinde et helt Liv igennem maaske har været den, som har trukket Løstet for en Mand, som ikke har kunnet bidrage noget selv, saa er det dog ganske uretfærdigt, at hun oven i Købet risikerer endnu 10 Aar, efter at han er død, at være affaaaret fra at faa en nødvendig Hjælp, som hun ellers maaske i alle andre Retninger har Betingelserne for at opnaa. Jeg tror, det er noget, som det vilde være af Betydning for mange nødlidende at faa taget under alvorlig Overvejelse, og saaledes er der sikkert adskillige andre Punkter, som det ligeledes vilde være heldigt at drage frem. Hvad selve det lille Punkt angaar, som Lovforslaget indeholder, at Bestemmelsen om, at den, der har modtaget Fattighjælp i de sidste 10 Aar, ubetinget er affaaaret fra Muligheden af at faa Alderdomsunderstøttelse, for 10 Aar ere gaaede, fra han modtog Hjælpen, bort-